

Елин Пелин

Иванчовите пръстчета

Иванчовите ръчички, като тършуваха из шкафа в кухнята, намериха бутилка с мед. Двете заедно си подпомогнаха една на друга, помъчиха се и извадиха запушалката. Бързо, бързо показалецът на дясната ръка се пъхна в тясното гърло на бутилката, потопа се и после се допря до уста на Иванчо.

– Близни си, Иванчо – каза му показалчето, – това е от мене.

– Как така? И аз искам да почерпя нашия Иванчо. Ти, показалецо, си много нахален, всякога пръв се вмъкваш навсякъде – обади се средният пръст.

– Добре! Заповядай! – каза надменно показалецът.

Средният пръст, зарадван, се насочи към гърлото на бутилката, но не можа да влезе вътре, защото показалецът и четвъртият пръст опряха встрани на бутилката.

– Защо ми пречите? – извика сърдито средният пръст. – Ето, аз съм по-голям от всичките. Винаги ви помагам, а вие ми пречите. Свийте се малко повече и аз лесно ще си топна от меда.

– Добре, добре – съгласиха се показалецът и четвъртият. – Ще направим всичко, каквото можем.

Показалецът и четвъртият се свиха, колкото можеха, повече с искрено желание да услужат на техния най-голям другар, когото почитаха и обичаха.

Средният пръст благодари на услужливите си другари и като се намери по-свободен, пъхна се в гърлото на бутилката. Но той не можа да стигне до меда, защото превитите му другари пак му попречиха, тъй като не можеха да се свият повече от половината.

– Пак ми пречите – каза сърдито той. – Не желая повече да се опитвам.

– Не можем да направим повече от това, което направихме – каза показалецът.

– Дайте ми възможност да опитам аз – каза четвъртият пръст. – Виждам, че работата не е толкова мъчна. Ще моля само и малкото пръстче да се свие.

Свиха се с мъка показалецът и средният, с по-голяма мъчнотия се сви и малкото пръстче. Добре, но и четвъртият не можа да стигне меда. Пречеха му другите, които не можеха да се свият, колкото бе необходимо.

– Не, не – извика с тънкото си гласче малкото пръстче. – Превийте се вие, да видите как лесно ще достигна меда.

Превиха се другите, изправи се малкото, но то бе много късо и не можа да стигне меда. Тогава показалецът се изправи гордо и викна:

– Аз съм най-способният и първи между вас! Какво бихте били вие без мене? Безпомощна и саката ще бъде ръката без мене. Аз ви посочвам предметите, посоките и пътищата. Много работа върша без помощ. Затова ще ви моля, не се бъркайте много в моите работи, гледайте какво правя и се учете.

Палецът, който стоеше срещу всичките, слушаше препирната и мълчеше. Но като чу горделивите слова на показалеца, каза:

– Никой от вас не трябва да се гордее и да се хвали със способностите си. Всеки си има своя служба и всеки се нуждае от помощта на другите. Не забравяйте мене, късия и тромав на вид палец. Без мене вие съвсем не можете. Без моята помощ вие не можете нищо да държите. Не можете да работите ни с тежкия чук, ни с най-малката игла. Ние сме създадени да работим заедно. Това е нашият дълг и нека го изпълняваме заедно. Сега поставете запушалката и сложете бутилката на мястото ѝ. Ние сме създадени да вършим добри и полезни работи, а не да тършуваме скритом из шкафовете.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10985>]